

РЕШЕНИЕ

№ 1897

гр. София, 25.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 122-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. КУРТОВ**

като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. КУРТОВ** Административно наказателно дело № 20221110213440 по описа за 2022 година

за да постанови решение, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. Д. В. срещу Наказателно постановление (НП) № СО-Т-В-21-269/28.07.2021г., издадено от Д.П.Б. – Заместник-кмет на Столична община. НП е издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 21-10-269 от 11.04.2021г., съставен от Н. Б. С. – старши инспектор в Столичен инспекторат към Столична община, с който се констатира извършено от В. Д. В. нарушение по чл. 23 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община (НРУИТДТСО).

С обжалваното НП на основание чл. 53 и чл.24, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във вр. с чл. 36, ал. 1 и чл. 35, ал. 3 от НРУИТДТСО на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за извършеното административно нарушение.

Съдът служебно констатира, че жалбата е процесуално допустима – изхожда от процесуалния представител на активно легитимирано за подаването ѝ лице.

Както цитираният АУАНТ, така и обжалваното НП, са съставени от компетентни за издаването им длъжностни лица.

В жалбата се твърди за неправилност на обжалваното НП, т.к. нарушението не било доказано, незаконосъобразно – т.к. са нарушени процесуалните правила по издаването му.

За жалбоподателя било неизвестно до момента въз основа на какви доказателства АНО е направил извода за осъществена търговска дейност и ако все пак е осъществявана такава, от физическо или от юридическо лице; ако е извършвано от физическо лице – за чия сметка е действало то – за своя или за чужда; сочи се, че към твърдяната дата на нарушението 11.04.2021г жалбоподателката е работела на трудов договор към „Спасия Инвест“ ЕООД, стоката, която е продавала е била собственост на това Дружество; незаконността на обжалваното НП се твърди са е за това, че в АУАН не е посочено лицето, подписало го като свидетел, като свидетел на нарушението ли го подписва или като свидетел на съставянето на акта; към незаконосъобразност на издаденото НП се сочи и необсъждането в това НП и невземането под внимание на вписаното в АУАН възражение “имам възражение физическо лице съм. Това е за сметка на фирмата“. Твърди се и процесуално нарушение, свързано с липса на описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и посочване на доказателствата, които потвърждават извършеното нарушение – обстоятелства, имащи отношение към правото на защита на нарушителя и ефективното им упражняване. На последно място настоява се за маловажност на нарушението и съответно приложение на чл.28, ал.1 от ЗАНН.

След подаване на жалбата е образувано нахд 1114/2022г на СРС, по което жалбоподателят е подпомаган от процесуалния си представител адв.Е.. Настоява се за отмяна на атакуваното НП, претендират се разноски (приложен договор за правна помощ за 300 лева). Въззиваемата страна чрез процесуалния си представител юрк.П. е настоявала за потвърждаване на обжалваното НП и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В хода на това дело е проведено съдебно следствие, при което в качеството на свидетел е разпитан актосъставителят. С Решение № 1779/19.05.2022г. по нахд 1114/2022г на СРС обжалваното НП е отменено, като СО е осъдена да заплати на жалбоподателя направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

По касационна жалба на въззиваемата страна в АССГ е образувано касационно дело № 6380/2022г на 11 касационен състав, който с Решение № 6038/2010.2022г е отменил Решението на СРС и е върнал делото за ново разглеждане в СРС, от нов съдебен състав.

При новото разглеждане на делото като свидетел е разпитан отново актосъставителят; съдът цени и приложените към жалбата писмени доказателства: Трудов договор от 20.07.2020г между „Спасия Инвест“ ЕООД и жалбоподателя (продавач-консултант), Справка от НАП за прието уведомление по чл.62, ал.5 от КТ на този трудов договор, Заповед от 19.04.2021г на работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение с продавач-консултанта В. В. (жалбоподателя) и Уведомлението по чл.52, ал.5 по КТ относно прекратяване на трудовото правоотношение.

Настоящият съд, като прецени събраните в хода на административно наказателното производство пред АНО доказателства и доказателствени средства: цитираният по-горе АУАН, Заповед СО РД 09-567/20.06.2013г на Кмета на СО, Заповед СО РД 09-2540/12.12.2014 на Кмета на СО, Заповед РД – 09-2027/29.11.2011г на Кмета на СО и

Длъжностна характеристика на свидетеля – актосъставител Н. С.; Трудов договор от 20.07.2020г между „Спасия Инвест“ ЕООД и жалбоподателя (продавач-консултант), Справка от НАП за прието уведомление по чл.62, ал.5 от КТ на този трудов договор, Заповед от 19.04.2021г на работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение с продавач-консултанта В. В. (жалбоподателя) и Уведомлението по чл.52, ал.5 по КТ относно прекратяване на трудовото правоотношение; събраните на етап съдебно следствие по нахд 1114/2022г на СРС; събраните на етап съдебно следствие по нахд 1114/2022г на СРС, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.04.2021г. около 15,50 часа в София – район Триадница, бул.България № 1 – НДК до пилоните, В. Д. В. извършвала търговия на открито, като предлага за продан варена и печена царевица от специализирана метална количка, заемайки около 2 кв.м. площ публична общинска собственост – пешеходна зона. В. В. е била търговец по смисъла на §.13, т.2 от Закона за защита на потребителите. За това, че е осъществявала търговска сделка, сочат показанията на свид.С. – очевидец на това, че В. е продала за пари на купувач една варена царевица. Това е доказано по несъмнен и безспорен начин, а и по същество не се отрича от жалбоподателя.

Забелязвайки, че минувачът е получил срещу заплащане една варена царевица, свид.С. поискала от продавача В. В. да представи разрешение за ползване на място, издадено от Кмета на СО по реда на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община. Ваоня В. не ѝ представила такова Разрешение, поради което старши инспектор свид.С. си направила извод, че последната не разполага с такова, поради което извършва търговската дейност в нарушение на чл.23 от НРУИТДТСО и пристъпила към съставянето на процесния АУАН.

Този АУАН е съставен в присъствието на Д.М. П. (с установима самоличност), която е както свидетел-очевидец на горепосочената фактическа обстановка, така и свидетел при съставяне на АУАН – т.к. в бланката на АУАН липсва зачеркване на някое от тези качества, което не е несъвместимо – за настоящия съд не съществува пречка едно лице да свидетелства както за определени факти и обстоятелства, пряко свързани с определено поведение, така и за факти и обстоятелства, свързани със съставянето на документ.

АУАН е съставен в присъствието на В. В., като ѝ е предоставен за подпис и вписване на искания бележки и възражения. В АУАН, който В. подписала, е вписано възражението ѝ “имам възражение физическо лице съм. Това е за сметка на фирмата“.

Без да се предприемат каквито и да е по-нататъшни действия по събиране на доказателства за твърдяното в АУАН нарушение на чл.23 от НРУИТДТСО (Търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място, издадено по реда на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните

елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община), АНО е издал атакуваното НП, като е наложил на В. наказание глоба по чл.36, ал.1 от НРУИТДТСО в размер на 300 лева.

В атакуваното НП не е подложено на обсъждане възражението на В. за това, че е физическо лице, а стоката е на фирма. Това възражение има отношение не само към понятието търговец – което в случая е според §.13, т.2 от ЗЗП и В., макар и физическо лице, попада в обхвата на това понятие. Като не е разгледал по същество това възражение, АНО е пропуснал да забележи втория аспект на възражението – че разрешителното, чието представяне се изисква от В., е възможно да бъде издадено на името на фирмата – рамотодател на В. и собственик на стоката. Самият актосъставител пък – свид. С., не е предприел никакви действия по проверка на главния подлежащ на доказване факт, имащ отношение към изпълнителното деяние – дали е издавано въобще такова разрешение – на името на В. или на името на нейния работодател – фирмата, чиято собственост са варените царевици. До подаване на Жалбата и приложените към нея трудов договор и Заповед за прекратяване на трудово правоотношение нито актосъставителят, нито АНО са знаели за търговското наименование на работодателя на В., на чието име е възможно да има налично разрешение по чл.23 от НРУИТДТСО.

При всички положения, актосъставителят прибързано, без да е дирил доказателство, че изисканото разрешително не е издавано, е направил неправилния извод, че щом В. не представя в момента на проверката разрешително, такова не е издавано; АНО безкритично е възприел тази теза, като не е отчел, че самата В. указва, че в казуса е въввлечено трето лице – нейният работодател, комуто е възможно да е издадено разрешително по чл.23 от НРУИТДТСО. Нужно е било да се направи поне справка, дори устна - чрез съдействие на служител на място в СО, справка от регистъра на СО, от която актосъставителят да установи обстоятелството – издавано ли е на В. В. или работодателя й „Спасия Инвест“ ЕООД разрешително по чл.23 от НРУИТДТСО, но за целта е следвало поне да попита В. В. за кого работи.

При това положение, изпълнителното деяние не е доказано от обективна страна. Не са правени дори опити за доказване на това изпълнително деяние. Обстоятелството, че едно лице не представя при поискване разрешително, не означава непременно, че такова не му е издавано – непредставянето на издадено валидно разрешително може да се дължи на загубване, забравяне, непредоставяне от работодател, нежелание за съдействие дори, или пък на ред други причини. Простото непредставяне на разрешително не може да обоснове само по себе си извод за неиздаване на такова разрешително. Свърх това е и обстоятелството, че актосъставителят е търсил разрешително само от В. В., неотчитайки твърдението, че работи за трето лице и възможността разрешително да е издадено именно на името на това трето лице.

При това положение, като намира, че деянието не е доказано от обективна страна, за съдът става безпредметно да се произнася по субективната страна на деянието. Само за пълнота на

изложението съдът отбелязва, че и в тази насока би имал забележки, предвид липсата на каквито и да било мотиви в тази връзка; липсва дори голословно твърдение деянието да е извършено виновно.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че следва да отмени атакуваното НП като неправилно, поради неправилно приложение на материалния закон.

Предвид отмяната на атакуваното НП, съдът се занимава и с разноските по делото.

При предходното разглеждане на делото пред СРС по договора за правна помощ, чийто предмет е за процесуално представителство до приключване на делото пред СРС, жалбоподателят е направил разноски в размер на 300 лева, които съдът приема за действително направени.

По повод касационното обжалване жалбоподателят е направил разноски в размер на 500 лева (удостоверени с договор за процесуално представителство по повод касационната жалба до АССГ – приложени към материалите по кнахд 6380/2022г на АССГ).

Пред настоящия съдебен състав с нарочна молба от 13.12.2022г адв.Е. изразява становището си, с което поддържа Жалбата, иска отмяна на атакуваното НП, дава съгласие делото да се разгледа в негово отсъствие и не се яви в откритото съдебно заседание. В същата тази Молба от 13.12.2022г. абзац последен, същият е указал, че прилага договор за правна помощ и списък на разноските, но такива не са реално приложени. При всички положения, доколкото адв.Е. е упълномощен от жалбоподателя още при подаване на Жалбата, като в обема на тази правна помощ включва и представителството пред СРС, до решаване на делото от СРС, това пълномощно и вече представеният (макар и пред друг състав на СРС) договор за правна помощ (с хонорар 300 лева) вече бе взел предвид от съда. Нов договор за правна помощ за пред СРС по този казус би се явил неоснователен, т.к. би дублирал вече сключения между страните.

Воден от гореизложеното, съдът приема за установено, че действително направените от жалбоподателя разноски по делото възлизат до момента на 800 лева, поради което на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН въззиваемата страна СО следва да бъде осъдена да заплати тази сума на жалбоподателя.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл.63 ал.2, т.1, вр.ал.3, т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно Наказателно постановление № СО-Т-В-21-269/28.07.2021г., издадено от Заместник-кмет на Столичната община, с което на В. Д. В., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение по чл. 23 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН въззиваемата страна СО да заплати на В. Д. В., ЕГН ***** сумата от 800 (осемстотин) лева.

За Решението да се съобщи на страните, които могат да го обжалват в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено, пред Административен съд София-град.

Съдия при Софийски районен съд: _____